

El *front*: variació morfològica (II)

(ALDC, VIII, 1865. El *front estret*)

Front, “part superior de la cara compresa entre els dos polsos i entre les celles i el començament del cuir cabellut” (DIEC), prové del llat. FRŌNTEM, que tenia gènere femení, però que entre els escriptors arcaics coneixia també el masculí. A partir d’aquesta duplicitat morfològica uns romanços s’han inclinat pel femení (it., cast., port., gall.) i altres pel masculí, com el fr., l’oc., el sard i el cat.; aquest, tanmateix, presenta la variant femenina que probablement és una continuïtat d’àrea lingüística aragonesa (en cast. es documenta des del s. XV, i, sota *fuente*, des del s. XII, *DECH*) i que tindria un suport documental en privilegis

pirinencs del s. XIV (ap. *DCVB*). El femení que registra el diccionari d’Esteve (1489) és probablement un calc del llat., ja que en val. és general l’ús del masculí, així com el femení de l’alg. seria degut a influència de l’it., potser a través del sard. El gènere masculí general de *front* en sentit militar (‘extensió lineal de territori on hi ha la zona de combat’) ha estat pres del fr., com ho han fet el cast. *frente* i l’it. *fronte*.

Front [m.] és l’única forma admesa per la normativa, des del *DOrt*, 1917.

